

Hồi 55

Kiêu hùng mạt lộ

9 iữa ánh bình minh, một khe suối trải mình chảy qua cánh rừng thưa, nước trong đến mức có thể thấy đáy, bên bờ hoa cỏ cao thấp tinh trí, dưới nước cá bơi lội tự do giữa đất trời vong ưu, làm cho người ta tạm quên đi bao đấu tranh cừu sát vĩnh viễn không ngưng nghỉ của nhân thế.

Ba thót ngựa nhàn tản thơ thẩn trên thảm cỏ xanh bên cạnh khe suối, cúi đầu nhai cỏ xanh rờn ẩm ướt, không khí tươi mới mát mẻ, hễ ngồi xuống là không ai muốn đứng dậy trở lại.

Cô Nguyệt Minh, Ô Tử Hư, Khâu Cửu Sư và Bách Thuần ngồi trên một tảng đá bên bờ, người nào người nấy tự chọn vị trí thư thả nhất, Vô Song Nữ lại ngồi trên một tảng đá vuông lớn cách bọn họ cũng hai trượng có, quay lưng lại bọn họ, bộ dạng đơn độc cách ly bầy đàn.

Lúc này Ô Tử Hư quay sang Cô Nguyệt Minh kể lại tình huống kinh hiểm dạ yến đêm qua: “Cuộc cờ số phận này quả thật xảo diệu vô cùng, không một chi tiết nào thoát khỏi tay Vân Mộng nữ thần, dạ minh châu của ta đột nhiên phát nóng phát sáng, nhắc nhở ta thời khắc hành động đã đến, ta còn nghĩ nữ thần sai lầm, nào hay lão Quý y thật không hạ thủ được, không cần nói cũng biết nhất định y nhận ra Song Song là...”.

Thanh âm của Vô Song Nữ truyền lại: “Không được nói đến ta!”.

Ô Tử Hư liền ngậm miệng.

Khâu Cửu Sư rất ngạc nhiên, dùng mắt ra dấu muốn Bách Thuần đi nói chuyện với Vô Song Nữ, Bách Thuần lắc lắc đầu, chỉ để lộ thần sắc trầm tư mặc tưởng.

Cô Nguyệt Minh liếc nhìn bóng lưng quen thuộc của Vô Song Nữ: “Ta đã nhìn thấy người”.

Ba người bị câu nói không đầu không đuôi của y làm kinh ngạc, Khâu Cửu Sư nhú mày: “Cô huynh nhìn thấy ai?”.

Cô Nguyệt Minh nhìn sang Ô Tử Hư: “Ta cũng bắt đầu sinh ra ảo giác, lúc ta tiến vào con đường vào cửa thành, thỉnh linh phát giác mình đang dẫn thân trên chiến trường, đối diện binh chủng cổ đại kỳ dị dùng chiến xa làm chủ, chính ta cũng vận khôi giáp cổ đại nặng

nề, lão ca người đứng bên cạnh ta, còn nói chuyện với ta nữa, chỉ tiếc ta nghe không rõ người nói cái gì, có lẽ người nói tiếng Sở cổ”.

Trong ba người chỉ có Ô Tử Hư minh bạch ý đang nói cái gì.

Vô Song Nữ không có một chút xiu phản ứng.

Ô Tử Hư cười khở: “Tình huống của ta còn ly kỳ hơn, không những nhìn thấy người, còn thấy nữ thần và Bách Thuần. Ài! Thật ra đã xảy ra chuyện gì, khẳng định là một đoạn thời gian nào đó đã xảy ra từ một kiếp trước của ta ở cổ thành, nhưng tại sao bộ dạng của bọn ta lại không cải biến chút nào, bọn ta không thể nào vẫn bảo trì được hình dáng qua hai sinh mệnh khác biệt”.

Bách Thuần thần tình dao động: “Các người có thể nói rõ hơn một chút được không? Nói không chừng ta có thể giúp các người giải khai nghi vấn”.

Ba người nghe vậy tròn trừng mắt nhìn nàng.

Bách Thuần chợt nói: “Tiền đại nhân chắc đã đi rồi”.

Khâu Cửu Sư nghi hoặc: “Việc này có liên quan gì tới sinh tử của Tiền Thế Thần?”.

Bách Thuần nhắm đôi mắt đẹp lại, tựa như đang buồn cho hạ trường thê thảm của Tiền Thế Thần, sau đó mở mắt thốt: “Tiền đại nhân có kể cố sự liên quan đến cổ thành và Sở hạp cho ta nghe, mà ta từng đáp ứng gã, trừ phi gã đã chết, nếu không không thể nói cho ai khác biết”.

Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư tinh thần phấn chấn, cả Vô Song Nữ có vẻ không thềm để ý cũng run rẩy thân thể yêu kiều một chút.

Ô Tử Hư không chờ được nữa: “Trong Sở hạp cất giấu bảo vật gì vậy?”.

Bách Thuần háy hấn: “Cố sự này cần phải nói từ đầu, nhẫn nại một chút được không?”.

Tiếp đó đem hai lượt đối thoại với Tiền Thế Thần ở Thư Hương Tạ có liên quan đến cổ thành kể tận tường, đến khi nàng nói xong, Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư thần tình đều biến thành cổ quái phi thường.

Khâu Cửu Sư thở dài thườn thượt: “Cố sự thần kỳ quá dẫn như vậy, thật khiến cho người ta khó tin, Cô huynh và Ô huynh có cảm giác đặc biệt gì không?”.

Ô Tử Hư cười khở: “Không có chuyện gì là ngẫu nhiên, nữ thần của bọn ta là muốn qua miệng của Tiền Thế Thần giúp bọn ta hiểu rõ đời trước của mình thật ra là chuyện làm sao. Ài! Ta và Cô huynh lúc đó khẳng định là bạn hữu kẻ vai tác chiến, một trong hai bọn ta chắc là tân Thành chủ đời thứ nhì. Ài! Cô huynh thấy sao?”.

Cô Nguyệt Minh sắc mặt biến thành khó coi đến cực điểm, bần thần đáp: “Đừng hỏi ta”.

Bách Thuần hỏi: “Vậy ta là ai?”.

Ô Tử Hư chợt nhảy dựng lên, bám một gốc cây cao tới năm trượng, mau chóng leo lên chỗ cao, nhìn về phía bắc, lớn tiếng: “Địch nhân đã truy đến! Thật ghê gớm quá!”.

Khâu Cửu Sư ra vẻ có lỗi: “Ghê gớm không phải là Quý Nhiếp Đề, mà là Nguyễn Tu Chân, bọn ta đã bỏ Thần bộ phần trên mình người, mà Quý Nhiếp Đề qua nội gian Hoàng Phủ Thiên Hùng cài đặt bên bọn ta đã biết được tình huống, y là nhờ vào Thần bộ phần mà đuổi đến. Bọn ta còn có bao nhiêu thời gian?”.

Ô Tử Hư đáp: “Ta chỉ thấy bụi bốc, không tốn một canh giờ thì bọn chúng đừng hòng đuổi đến đây”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng: “Bọn ta không thể chạy thoát khỏi chúng, trước hết khỏi nói đến bọn ta năm người chỉ có ba con ngựa, chỉ cần cái chiêu Quý Nhiếp Đề dọc đường đổi ngựa cũng đã đủ có thể đuổi kịp bọn ta trước khi bọn ta đến Vân Mộng Trạch”.

Thanh âm của Vô Song Nữ truyền qua: “Ô Tử Hư người bằng vào cái gì mà phát giác Quý Nhiếp Đề đang rượt đến?”.

Ô Tử Hư mục quang quay nhìn lưng nàng, vui vẻ đáp: “Đương nhiên là nữ thần của bọn ta báo tin, chỉ cần Cô huynh chịu cho mượn Khôi Tiến của người, ta bảo đảm có thể dụ địch nhân đi. Các người đi lộ tuyến khác đến Vân Mộng Trạch, mọi người tụ họp ở Tương Phi Từ trong Ban Trúc Lâm ở Vân Mộng Trạch. Để ta đi làm anh hùng một lần! Nhưng ta tuyệt không phải làm bộ anh hùng. Ta là Ngũ Độn Đạo, rành nhất là ẩn trốn, lại có nữ thần của ta kề vai tác chiến với ta, ta không thể bị Quý Nhiếp Đề làm thịt đâu”.

Cô Nguyệt Minh gật đầu: “Đây là đối sách tốt nhất bọn ta có thể nghĩ được, cũng là chọn lựa duy nhất của bọn ta”. Tiếp đó quay sang Khâu Cửu Sư: “Khâu huynh. Trong đám bọn ta người là người hiểu chiến thuật binh pháp nhất, dưới tình huống này, bọn ta có phải có cơ hội bố trí giết chết Quý Nhiếp Đề không?”.

Khâu Cửu Sư quay sang Ô Tử Hư hỏi: “Bọn chúng ước chừng có bao nhiêu người?”.

Ô Tử Hư đáp: “Xem bụi đường chắc không quá năm chục kỵ sĩ”.

Bách Thuần nói: “Lần này nữ thần không nói cho người biết sao? Ui! Người nhìn thấy ta và nữ thần ở cùng một chỗ là chuyện sao đây? Người còn chưa nói rõ đó”.

Ô Tử Hư cười khổ: “Nàng hình như không biết tình huống hiện tại nguy kịch tới cỡ nào”.

Khâu Cửu Sư nhin không được cười: “Ngày tháng còn dài mà, đợi bọn ta thu thập Quý Nhiếp Đề xong, Bách Thuần có thể bức cung Ô huynh trở lại”.

Quay sang Cô Nguyệt Minh hỏi: “Cô huynh rành Quý Nhiếp Đề nhất, y thật ra là người ra sao?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Ấn tượng thâm sâu nhất của ta đối với y là tính cách của y bất nhất với bề ngoài, bề ngoài có thể nhần nhin dung thứ cho người, nhưng bên trong lại tính thanh toán người, phải đến lúc lọt vào tay y mới biết là chuyện gì. Chuyến này hành động đối phó bọn ta của Quý Nhiếp Đề đã sụp đổ, không phải là bại dưới tay bọn ta, mà là bại dưới tay Vân Mộng nữ thần”.

Khâu Cửu Sư gật đầu: “Cô huynh phân tích rất thấu triệt, ta cũng có đồng cảm. Nói như vậy, lúc Quý Nhiếp Đề điều động thủ hạ chắc không thể bỏ qua Vân Mộng Trạch, không những dọc đường bố trí dịch trạm, còn đồn trú đầy đủ binh viên ở bến đò thuyền lâm thời. Cho nên nếu muốn giết Quý Nhiếp Đề, chỉ có một cơ hội, là trước khi y đến Vân Mộng Trạch hợp cùng thủ hạ, giết chết y giữa đường”.

Bách Thuần trái tim rung động, giờ phút này Khâu Cửu Sư như biến thành một người khác, đôi mắt loang loáng ánh sáng hớp hồn người, thần thái thông dong không bị ép bức, khiến cho nàng có thể tưởng tượng được phong phạm thống soái mưu định hậu động, chỉ huy như thần của hấn trên chiến trường.

Ô Tử Hư và Cô Nguyệt Minh đều lộ thần sắc bội phục, lắng nghe hấn nói tiếp.

Khâu Cửu Sư tiếp tục: “Đến khi Quý Nhiếp Đề đuổi đến còn cách khoảng hai dặm, bọn ta giả như phân tán đào tẩu, không còn đường chọn lựa, Quý Nhiếp Đề sẽ tập trung nhân mã, toàn lực truy đuổi Ô huynh, chỉ cần bọn ta biết được lộ tuyến Ô huynh đào tẩu, có thể theo sau địch nhân, rồi vây đánh địch nhân ở địa điểm đã ước định”.

Cô Nguyệt Minh gật đầu: “Kế hay!”.

Vô Song Nữ lúc này đã rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía bọn họ, thần sắc có hơi cổ quái, tựa như có vẻ mắc cỡ, lại muốn giả như không có gì hết, rút trong túi ra một cuộn giấy trắng, giao cho Khâu Cửu Sư: “Đây là bản đồ hình thế địa lý một dải Vân Mộng Trạch, hy vọng giúp ích cho hành động của bọn ta!”.

Khâu Cửu Sư giở cuộn giấy ra xem, lập tức song mục lấp lánh tinh quang: “Quý Nhiếp Đề ác quán mãn doanh, cái ngày bọn ta thảo hồi công đạo cho ngàn ngàn vạn vạn kẻ vô tội đã bị y làm hại cuối cùng đã đến”.

oOo

Hoa Mộng phu nhân đứng trước cửa sổ khoang thuyền, nhìn cảnh sắc Động Đình hồ mỹ lệ, lòng bồn thần một cõi. Cuối cùng đã đến rồi.

Thuyền đội khoảng một canh giờ trước đã đến bến tàu của Động Đình hồ ngoài Lạc Dương thành, Phụng công công lưu nàng lại trên thuyền, tự mình lên bờ vào thành. Nàng giờ phút này chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi, hơn nữa không có hy vọng gì nữa. Nhưng khổ nỗi đợi chờ bản thân đã là một thứ khốc hình dày vò con người, nàng có cảm giác sống không bằng chết.

Vượt ngoài ý liệu của nàng, Nhạc Kỳ đã đến, vén rèm vào phòng, đứng sau lưng nàng nói: “Bọn ta lập tức khởi trình”.

Hoa Mộng phu nhân bình tĩnh hỏi: “Đi đâu đây?”.

Nhạc Kỳ hạ thấp giọng: “Đi Vân Mộng Trạch. Sự tình có biến hóa rất lớn, đêm hôm qua Cô Nguyệt Minh chạy thoát khỏi Lạc Dương, đi Vân Mộng Trạch, Quý Nhiếp Đề đã dẫn người truy đuổi, trước mắt không ai có cách nào dự liệu được phát triển trong tương lai”.

Hoa Mộng phu nhân thở dài một hơi.

Nhạc Kỳ ghé bên tai nàng: “Cô Nguyệt Minh tựa hồ đã kết thành liên minh với Khâu Cửu Sư của Đại Hà Minh, nào có khác gì bội phản lại Phụng công công, bên trong còn đây đưa đến đại đạo truyền kỳ danh vang thiên hạ Ngũ Độn Đạo, tình huống không thể nào ngờ được”.

Hoa Mộng phu nhân hỏi: “Bách Thuần đâu?”.

Nhạc Kỳ đáp: “Bách Thuần cô nương theo Cô Nguyệt Minh, Khâu Cửu Sư và Ngũ Độn Đạo cùng chạy đến Vân Mộng Trạch”.

Hoa Mộng phu nhân mừng ra mặt: “Sao có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?”.

Nhạc Kỳ đáp: “Phụng công công cũng không minh bạch, cho nên bọn ta tất cần phải lập tức lên đường đi Vân Mộng Trạch”.

Hoa Mộng phu nhân cúi đầu: “Bọn ta có cơ hội về lại kinh sư không?”.

Nhạc Kỳ cười khổ không nói gì, phải một hồi sau mới nhẹ nhàng thốt: “Chuyện tương lai ai dám bảo đảm đây? Chuyện phu nhân có thể làm là đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Ta phải đi đây”.

Hoa Mộng phu nhân dịu dàng nói: “Giả như ta có thể quay về kinh sư, tiếp tục lối sống trước đây, Nhạc đại nhân có đến Lân Hoa Cư uống rượu chuyện trò với ta không?”.

Nhạc Kỳ lòng nóng bừng: “Phu nhân yên tâm, chỉ cần bọn ta không chết, bọn ta có thể sống một cuộc sống mới”.

Hoa Mộng phu nhân dịu giọng: “Ta đâu muốn đổi phương thức sinh sống mà ta đã quen, cũng không tình thề sông hẹn biển gì, chỉ hy vọng Nhạc đại nhân có thời gian rảnh rỗi đến Lân Hoa Cư chuyện trò giải sầu cùng ta, nghe ta đàn một khúc. Tình nhân là thứ vĩnh viễn, Nhạc đại nhân minh bạch chứ? Không ngăn đại nhân đi lo chính sự nữa”.

oOo

Quý Nhiếp Đề đứng bên khe suối, trên mặt lộ thần tình suy tư, đám thân tùy tản ra bốn phía.

Mạc Lương đến trước mặt y, kính lễ nói: “Bẩm cáo đại thống lãnh, địch nhân chia ba đường đào tẩu, xem từ dấu chân nông sâu, chỉ có Ngũ Độn Đạo là một mình cưỡi ngựa, hai con ngựa kia đều có chỗ thêm một người”.

Hàn Khai Giáp bên cạnh nói: “Trọng yếu nhất là trước hết bắt cho được Ngũ Độn Đạo, sau đó mới từ từ thu thập mấy tên kia”.

Quý Nhiếp Đề điềm đạm thốt: “Các ngươi quá là không hiểu rõ Cô Nguyệt Minh, y tuyệt không thể bị mỗ mọn mười bảy người bọn ta hù đến mức ôm đầu bỏ chạy như vậy, lại còn mặc cho Ngũ Độn Đạo một mình ứng phó bọn ta. Nói cách khác, việc bọn ta có thể truy đến đây đã cho bọn chúng biết bọn ta theo mùi Thần bộ phẩn, với tác phong của Khâu Cửu Sư, sao lại có thể nhìn Ngũ Độn Đạo một mình đi mạo hiểm chứ? Đây rõ ràng là một cạm bẫy”.

Hàn Khai Giáp và Mạc Lương đồng thời khẽ biến sắc mặt, kẻ bọn chúng đối diện rất có thể là ba nhân vật siêu trác nhất của thời đại đương kim.

Quý Nhiếp Đề có cảm giác không biết mình nên làm gì, tựa như thi thễ còn biết đi. Hồi ức thương cảm bị con gái của Tiết Nương vực dậy đang ăn mòn hồn phách của y, còn có nỗi chấn động thành linh cảm thấy sự tồn tại của quý thân.

Sau khi mất đi Tiết Nương, y gia nhập Xưởng Vệ, đầu nhập vào vòng tranh đấu phái hệ kịch liệt nhất. Y đã biến thành một người khác, để theo đuổi thành công, bất chấp thủ đoạn, phạm kẻ nào cản đường y leo lên, y tất không một chút lưu tình thanh lý sạch gọn. Y càng lúc càng xa vời con người của y thuở trước, đến khi Phu Mãnh và Tiết Nương thất tung cùng một lúc, y sinh ra cảm giác một đao cắt đứt hết quan hệ ngày trước. Hiện tại đương nhiên đã

rõ đó chỉ là một ảo giác, giây phút y nhìn thấy con gái của Tiết Nương, con người ngày trước của y lại đã quay về.

Đây là một thứ thống khổ không có cách nào nói với người khác.

Quý Nhiếp Đề trầm giọng: “Để ta xem bản đồ địa thế”.

Hàn Khai Giáp đem đồ quyển đến, trải trên một tảng đá lớn bằng phẳng.

Quý Nhiếp Đề sau một hồi lâu mới có thể miễn cưỡng tập trung tinh thần xem hình thế núi đồi trong bản đồ. Với tài trí xưa giờ của y, thêm vào kinh nghiệm phong phú, muốn thiết kế ra một phương án phản kích tương kế tựu kế đáng lẽ dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại đầu óc của y lại một mảng trống không. Nguyên nhân ở chỗ y không những đã mất lòng tin, cũng mất luôn đầu chí.

Hành động đêm hôm qua đã trải qua bộ sậu bố trí kỹ càng, dẫn đo từng khả năng có thể xảy ra, cơ hồ có thể nói là hoàn mỹ không chút khiếm khuyết. Nhưng một nữ tử, một tiếng sấm nổ, liền phá hoại triệt để hết mọi khổ tâm, biến thành một màn kịch náo loạn. Chính như Cô Nguyệt Minh có nói, cho dù là kẻ cứng đầu cứng cổ nhất cũng phải thần phục dưới “ý trời”.

Quý Nhiếp Đề giờ ngón tay chỉ một chỗ sơn mạch trên bản đồ: “Địa phương này gọi là Tương Tư Cốc, cây cỏ rậm rạp, sơn thế hiểm trở, ba chục dặm mặt tây Tương Thủy, là địa điểm phục kích lý tưởng nhất của địch nhân”.

Hàn Khai Giáp và Mạc Lương nghe vậy rùng mình, dưới hình thế địa lý đó, chỉ một mình Ngũ Độn Đạo cũng đã cực khó ứng phó, huống hồ còn có Cô Nguyệt Minh và Khâu Cửu Sư hai cao thủ đáng sợ.

Quý Nhiếp Đề thu tay về: “Nếu bọn ta đến Tương Tư Cốc, khẳng định là đi tìm chết”.

Hàn Khai Giáp và Mạc Lương nghe vậy rất ngạc nhiên, ngây ngô nhìn y, nói không ra lời.

Quý Nhiếp Đề toàn thân thư thả, bởi y đã hạ quyết định cho tương lai của mình.

Hàn Khai Giáp hít sâu một hơi: “Bọn ta có thể dựa vào ưu thế đối ngựa dọc đường, đến Vân Mộng Trạch trước địch nhân một bước, hội hợp với huynh đệ đồn trú ở bến đò Tương Thủy, sau đó im lặng chờ địch nhân lọt vào lưới, như vậy có thể nắm chắc phần thắng”.

Quý Nhiếp Đề trầm thờ dài một hơi, biện pháp Hàn Khai Giáp đề ra đáng lẽ là biện pháp thỏa đáng có thể làm, tự bảo vệ mình khẳng định có thừa, có thể giết chết địch nhân hay không lại phải xem tâm ý của trời già. Lần đầu tiên trong đời y cảm thấy số phận không nằm trong tay mình. Mà vấn đề lớn nhất là giết được ba người rồi làm sao? Y làm sao ăn nói

với Phụng công công đặt Sở hạp ở địa vị trọng yếu nhất? Y bương bả ly khai Lạc Dương, nguyên nhân chủ yếu nhất là không muốn đối diện Phụng công công, lý do khác toàn là để mượn miệng cho qua.

Y minh bạch trò đấu tranh quyền lực phải chơi làm sao, biết rõ mình đã xong, bao nhiêu nỗ lực trong quá khứ, bao nhiêu thành quả gian khó tranh đoạt đã trôi hết theo dòng nước. Tình huống tiến thoái lưỡng nan hiện nay có nghĩa là thất bại, thất bại triệt để.

Quý Nhiếp Đề thốt: "Các người giả bộ toàn lực truy đuổi Ngũ Độn Đạo, trước khi đến Tương Tư Cốc lại đổi thành bề qua Tương Thủy thay vì nhập cốc, đến đó hội hợp cùng huynh đệ của bọn ta, lúc này thuyền đội của đại công công chắc cũng đã đến bến tàu lâm thời ở Tương Thủy, mọi sự tự có đại công công ra lệnh".

Hàn Khai Giáp và Mạc Lương ngạc nhiên nhìn nhau.

Quý Nhiếp Đề bình tĩnh thốt: "Các người cứ bấm báo tình huống xác thực lên cho đại công công biết, không thể che giấu bất cứ điều gì, nếu không hậu quả sẽ là đại họa tru gia diệt tộc".

Hàn Khai Giáp thở gấp mấy hơi, hạ giọng hỏi: "Tình huống thật sự ác liệt như vậy sao?".

Quý Nhiếp Đề điềm đạm đáp: "Các người đã theo ta lâu năm, ít nhiều gì chắc biết chuyện gì đã xảy ra. Bất cứ một thất bại nào cũng luôn có người gánh trách nhiệm, chuyện này kẻ gánh trách nhiệm là ta".

Mạc Lương hỏi: "Bọn tôi nên ăn nói với đại công công về tình huống của đại thống lãnh ra sao?".

Quý Nhiếp Đề trầm nghĩ người Hàn Khai Giáp quan tâm đến là y, còn Mạc Lương chỉ nghĩ cho lợi ích của riêng mình, bất quá lúc này không có tâm tình gì để tính toán: "Nói với đại công công Ngũ Độn Đạo là nhân vật then chốt trong việc có thể tìm được cổ thành hay không, ta đơn độc đi rượt bắt hắn. Đối phó Ngũ Độn Đạo, đông người không có tác dụng".

Hàn Khai Giáp giật mình: "Đại thống lãnh!".

Quý Nhiếp Đề quyết đoán: "Ta đã quyết ý! Các người lập tức y theo lời ta mà hành động. Đại công công sẽ minh bạch ta đang làm gì, hiện tại đang là lúc cần dùng người, đại công công sẽ không làm khó các người. Đi đi!".

- o O o -